

Ioanna lui Muratescu

la Râmpele...

- viața în general -

Decor tomnat... pasiv mi sunt împletite în mănunchiul
fleur-de-lis amestecate delicat cu vasele tîmide ale soarelui,
măimile-mi sunt legate în lanțurile ce au redactat
o dată "definiția libertății", a "vieții în sine... și astfel stau
și mă întreb nu ce mi trebuie lumii și ce mi
trebuie mie pentru a nu mă pierde în amintirile
tracutului, pentru a deslega acel lanț și a dobîndi
sentimentul mărut care să dea sens existențial
Universului; căci în această țară, las amintirile
asemenia cărților din bibliotecă - prăfuite, ghemuite și
de pe undeva, (poate am pedul cu neclătura al inimii
care nu se îndură să le "arunce înădă", dar de
scutura din când în când), și încerc să găsesc semnifica
ția vieții, secretele ei care mă înalță, care - mi oferă
acele echilibru sufletesc deosebit...

Scopul vieții mele să fie oare fericirea? Lingura
tintă și finalul existenței umane? Căci eu, cu
siguranță, nu sunt o simplă adiere rece și tomnată
că, nu sunt un cuvînt înșelător! Eu sunt martora
a dipelor scurse, sunt un punct aruncat în orizontul
marii căutării a vieții... Poate greșesc că nu accept
ca totu revolta să mă se scurgă viața printre degete
și o caut cu înflăcărare... dar așa, parcă-mă
pare mai aproape, totu e diferit! "La să

măsoari distanțate, trebuie să le să străbătuți, să descoperi
mici indicii ce o dată te vor duce undeva... poate de
acea tot caut... Știu că viața înseamnă să trăiești!
Știu că am trăit pentru că am simțit! Astfel, pot spune
că am atins unul din elementele vieții? Acela de a crede,
de a asculta-o ca pe o melodie cu surburile-i încurcate?

Scopul vieții (care circulă pe compartimente în fiecare
țară al lumii) să fie plenitudinea a două ființe
contopite într-una? ... Caut înconștientul sensului
explicabile pe care să le atribuie vieții, căci în general,
ordonez curvențele la formele lor cele mai lipsite,
înșă acum, pe banca solitară, singurul secret al
existenței mele pe care-l știu este că nu mă-e teamă
să fiu EU... mă ridic și-mă continui drumul... Ce e
viața? ... În fond... viața-i o artă în marea
dramă a duratăii!